

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/112/2023
Identifikačné číslo spisu:	6617202676
Dátum vydania rozhodnutia:	20.02.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6617202676.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. X., narodeného XX. J. XXXX, E. XXX, zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Rešutíkom, Brezno, Nám. M. R. Štefánika 29/36, proti žalovaným 1/ Y. A., narodenému XX. D.Í. XXXX, C., T. XXX/XX, zastúpenému advokátskou kanceláriou AK Piliar s. r. o., Banská Bystrica, Medený Hámor 11 a 2/ J. B., narodenému XX. R. XXXX, C. XXXX, zastúpenému advokátom Mgr. Henrichom Schindlerom, Banská Bystrica, Skuteckého 33, o 140.000 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 4C/6/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. februára 2023 sp. zn. 17Co/28/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému 1/ a žalovanému 2/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. októbra 2021 č. k. 4C/6/2017-362 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od každého zo žalovaných náhrady škody na zdraví 70.000 € a žalovaným 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov konania voči žalobcovi. Rozsudok právne zdôvodnil ustanoveniami §§ 100, 106, 112, 420, 438, 444 až 447, 447b a 449 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“), §§ 2 až 5 a § 8 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 437/2004 Z. z.“) a §§ 129 a 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

2. Vecne súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou sa žalobca domáhal od žalovaných pôvodne zaplattenia 140.000 € spoločne a nerozdielne, ktoré mali predstavovať náhradu škody spôsobenej ťažkou ujmom na zdraví, náhrady za bolesť, odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia, náhrady ušlej mzdy, úhrady liečebných nákladov a náhrady za stratu na zárobku bez špecifikácie

konkrétnych nárokov čo do obsahu a výšky. Skutkovým základom nároku bolo konanie žalovaných, ktorí 22. júna 2013 fyzicky napadli žalobcu a spôsobili mu ťažkú ujmu na zdraví, za čo boli rozsudkom Okresného súdu Lučenec z 27. októbra 2015 č. k. 3T/23/2014-290 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. marca 2016 sp. zn. 3To/15/2016 odsúdení a bola im uložená povinnosť uhradiť žalobcovi náhradu za bolesť 8.050 € s tým, že so zvyškom nároku na náhradu škody na zdraví bol žalobca odkázaný na občianske súdne konanie. V trestnom konaní vypracoval znalec R.. J. H. posudok č. 01/2016 z 11. januára 2016, ktorým vykonal bodové ohodnotenie bolesti poškodeného O. X. a vyčíslil aj bodové ohodnotenie jeho sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré bolo spôsobené trvalými následkami zranení. Náhrada za bolesť podľa zákona č. 437/2004 Z. z. bola znalcom vyčíslená na 8.050 € a za sťaženie spoločenského uplatnenia na 12.355,20€. Žalobca si v prejednávanej spore uplatňoval náhradu za bolesť, avšak neurčitým spôsobom, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nevedel posúdiť, či v tejto časti z hľadiska splnenia podmienok konania nie je prekážka veci rozhodnutej (res iudicata) s ohľadom na skutočnosť, že v trestnom konaní už bola žalobcovi priznaná náhrada za bolesť 8.050 €. Žalobca nezdôvodnil riadne ani nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, preto súdu nebolo zrejmé, či žiada odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa znaleckého posudku R.. J. H., prípadne v inej výške. Súd prvej inštancie vysvetlil, že nárok na náhradu škody na zdraví pozostáva z viacerých aj samostatne uplatniteľných zložiek a rozlišovanie čiastkových nárokov nemá len teoretický význam, ale je dôležité aj z hľadiska procesného práva, keď súd musí každý nárok vyhodnotiť samostatne podľa žaloby, vyčíslenia daného nároku a procesných prekážok (litispendencie, rei iudicatae). Napriek opakovanej snahe súdu primäť žalobcu k doplneniu a upresneniu žaloby zostalo až do rozhodnutia vo veci neobjasnené, akých nárokov a v akej konkrétnej sume sa žalobca domáha. Žalobca žalobu viackrát upravoval, napriek tomu nebolo zrejmé, ako dospel k sume 140.000 €, pretože len potenciálnu výšku straty na zárobku vyčíslil v žalobe na 159.480 €. Nevyčíslil ani účelne vynaložené náklady na liečenie, nepreukázal ich vznik, nebolo zrejmé, či ide o náklady na lieky v súvislosti s poškodením jeho zdravia alebo mali tieto náklady pozostávať aj z iných zložiek. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal právny a skutkový základ nároku, ktorého sa voči žalovaným 1/ a 2/ domáha. Pretože predmet súdneho konania nebol jasný a nebolo ho možné vyvodiť ani z procesných úkonov žalobcu, súd prvej inštancie žalobu voči žalovaným 1/ a 2/ zamietol. Na základe § 257 CSP žalovaným 1/ a 2/ nepriznal nárok na náhradu trov konania.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie „nižšie súdy“) na odvolanie žalobcu vo veci samej a žalovaného 2/ proti výroku o trovách konania rozsudkom z 22. februára 2023 sp. zn. 17Co/28/2022 rozhodol výrokom I. tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v časti I. výroku, ktorou žalobu o zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 12.355,20 € vyčíslenej znaleckým posudkom R.. J. H. č. 01/2016 z 11. januára 2016 zamietol, zmenil tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia 12.355,20 € do 3 dní. Výrokom II. rozsudok súdu prvej inštancie v časti I. výroku, ktorou zamietol žalobu o náhradu škody 119.594,80 € zmenil tak, že podanie žalobcu, ktorým sa domáha náhrady škody v takejto výške odmietol. Výrokom III. rozsudok súdu prvej inštancie v časti I. výroku, ktorou žalobu o zaplatenie náhrady za bolesť 8.050 € podľa znaleckého posudku R.. J. H. č. 01/2016 z 11. januára 2016 zamietol, zrušil a konanie v tejto časti zastavil a výrokom IV. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ každému zvlášť náhradu trov konania vo výške 82,34 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov konania.

4. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že protiprávny úkon žalovaných je preukázaný právoplatným rozsudkom vydaným Okresným súdom Lučenec vo veci sp. zn. 3T/23/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 3To/15/2016, podľa ktorého žalovaní okrem iného spáchali prečin ublíženia na zdraví formou spolupáchateľstva a odvolací súd obom uložil povinnosť zaplatiť poškodenému žalobcovi spoločne a nerozdielne bolestné 8.050 €. Zodpovednosť žalovaných za škodu na zdraví vzniknutú žalobcovi mal danú podľa § 420 ods. 1 v spojení s § 438 OZ. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca si v súlade s § 46 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov, uplatnil voči obžalovaným už pri výsluchu 7. novembra 2013 nárok na náhradu škody označený ako nárok na náhradu ušlej mzdy, liečebných nákladov, bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia a za trvalé následky poškodenia zdravia. O

priznaní náhrady za bolesť podľa znaleckého posudku R.. H. rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 9. marca 2016 sp. zn. 3To/15/2016 s odôvodnením, že poškodený O. X. podal odvolanie len voči výške náhrady za bolesť, a napriek tomu, že v posudku znalec ohodnotil aj sťaženia spoločenského uplatnenia poškodeného, s týmto nárokom ho súd odkázal na občianskoprávne konanie s odôvodnením, že poškodený si náhradu tejto škody neuplatnil.

5. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie nezvolil správny spôsob rozhodnutia vo veci, keď žalobu pre nedostatočne opísané skutkové okolnosti zamietol ako nedôvodnú. Súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že pre nezrozumiteľný žalobný návrh nebolo možné v konaní pokračovať a rozhodnúť o všetkých nárokoch. Ak sa žalobca podľa žaloby a tiež jeho opakujúcich sa vyjadrení v konaní domáhal i zaplata náhrady za bolesť a vzápätí túto žiadosť poprel s tým, že mu už bola uhradená podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/15/2016, minimálne v takomto rozsahu bol namieste záver o opakovanom uplatnení nároku, o ktorom už súd právoplatne rozhodol a v tejto časti malo byť preto konanie podľa ustanovenia § 161 ods. 2 CSP zastavené pre prekážku, ktorú nemožno odstrániť, keďže podľa ustanovenia § 230 CSP, len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova. Preto došlo podľa § 389 ods. 1 písm. a) a § 391 ods. 1 CSP k rozhodnutiu odvolacieho súdu spôsobom uvedeným v III. výroku jeho rozsudku.

6. V ďalšom dospel odvolací súd k záveru, že náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia riadne vyčíslená znalcom R.. J. H. v posudku z 11. januára 2016 č. 01/2016 žalobcovi podľa § 444 OZ patrí a o tomto nároku bolo možné rozhodnúť vecne, a to aj napriek tvrdeniu žalobcu, že sa jeho zdravotný stav medzičasom zhoršil. Či je zhoršenie zdravotného stavu príčinou konania žalovaných, teda či je medzi zhoršením zdravotného stavu a protiprávnym konaním žalovaných príčinná súvislosť, možno zisťovať nezávisle na konaní o nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia nárokovanom podľa posudku R.. J. H. Žalobca mohol preukázať ďalším znaleckým posudkom vypracovaným pre účely tohto konania vznik nároku na ďalšie odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Súkromný znalecký posudok je znalecký posudok predložený stranou bez toho, aby znalecké dokazovanie nariadil súd (§ 209 ods. 1 CSP), a pokiaľ obsahuje náležitosti stanovené § 209 ods. 2 CSP, je postavený na roveň znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca, z čoho vyplýva, že žalobcovi nič nebránilo, aby svoje tvrdenia o existencii ďalšie nároky na odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia preukázal listinným dôkazom, ktorý mohol byť podkladom pre rozhodnutie súdu. Odvolací súd v súvislosti s uvedeným nezistil, žeby v konaní došlo k dôkaznej vade (tzv. opomenutý dôkaz), pretože žalobca neuviedol skutočnosti k overeniu alebo vyvráteniu ktorých mal slúžiť nový posudok znalca z odboru zdravotníctva. Keďže žalobca nevymedzil presne predmet súdneho konania, ním navrhovaný dôkaz bol bez relevantnej súvislosti s „predmetom konania“. Vzhľadom na to, že žalovaní netvrdili, že žalobcovi uhradili aspoň náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vyčíslenú R.. J. H. v posudku č. 01/2016 z 11. januára 2016, v tejto časti považoval odvolací súd žalobu za zrozumiteľnú a odôvodnenú, preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené v I. výroku jeho rozsudku.

7. Odvolací súd napokon súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že podanie vo veci samej (žaloba) nebolo úplné ani zrozumiteľné, žalobca napriek opakovanej výzve a poučeniu o následkoch neuposlúchnutia výzvy svoje podanie neopravil a nedoplnil a bez toho nebolo možné konať o iných nárokoch než o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa posudku R.. J. H. z 11. januára 2016 č. 01/2016. Preto správne mal súd prvej inštancie podanie žalobcu, ktorým sa domáhal náhrady škody v sume 119.594,80 € (požadovaná náhrada 140.000 € - 8.050 € náhrady na bolestnom - 12.355,20 € náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia) podľa § 129 ods. 3 CSP odmietnuť a ak tak neurobil, aj v tejto časti bola namieste zmena jeho rozsudku (II. výrok rozsudku odvolacieho súdu).

8. Podľa § 396 ods. 2 CSP odvolací súd, ktorý zmenil rozhodnutie, rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie podľa pomeru úspechu strán v spore, keď mal za to, že tu nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, pretože dôvody uvádzané v bode 89 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie z vykonaného dokazovania nevyplývali.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti jeho výrokov I., II. a IV. podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) CSP a navrhol v napadnutých častiach rozsudky odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Dovolateľ považoval za nesprávne právne posúdenie veci to, že v konaní nebol ustanovený znalec z odboru zdravotníctvo, súdne lekárstvo za účelom zistenia jeho súčasného zdravotného stavu. Súdy vychádzali z posudku z roku 2016, ktorý je vzhľadom na jeho neustále sa zhoršujúci zdravotný stav už neaktuálny. Znalecký posudok považoval za zásadný pre výsledok sporu, aby došlo pri rozhodovaní o jeho nároku k eliminácii akýchkoľvek pochybností. Uviedol, že v konaní nebola sporná príčinná súvislosť medzi úmyselným konaním žalovaných 1/ a 2/ a škodou vzniknutou na jeho zdraví, a preto nie je tolerovateľné, aby mu nebola poskytnutá žiadna satisfakcia. Rozsudok považoval za nesprávny, nepreskúmateľný a odvolaciemu súdu vytkol aj to, že nevysvetlil, prečo neaplikoval ustanovenie § 447b OZ a neprihliadol na to, že žalobu nemenil a trval na pôvodnej žalobe z roku 2017.

10. Žalovaní navrhli dovolanie odmietnuť, nakoľko toto podľa nich nespĺňa základné náležitosti.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, zastúpená v súlade so zákonom, a že bolo spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

12. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

13. Žalobca vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

14. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

17. Podľa § 424 CSP môže dovolanie podať iba strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Otázku, či dovolateľ je procesnou stranou uvedenou v § 424 CSP, treba vždy riešiť s prihliadnutím na individuálne okolnosti daného prípadu.

18. Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu. Objektívna stránka

zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 419 až § 423 CSP), či bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 427 CSP) a či spĺňa zákonom vyžadované náležitosti vrátane osobitnej podmienky povinného právneho zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní advokátom (§ 428 a § 429 CSP). Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie (§ 424 až § 426 CSP). Skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska objektívneho nasleduje až po skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania. Pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie nie je subjektívne prípustné, nepristúpi už k skúmaniu prípustnosti dovolania z objektívneho hľadiska (vrátane naplnenia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 CSP) a dovolanie ako podané neoprávnenou osobou bez ďalšieho odmietne.

19. Subjektívna prípustnosť dovolania reflektuje stav procesnej ujmy v osobe určitého účastníka konania (strany sporu), ktorý sa prejavuje v porovnaní najpriaznivejšieho výsledku, ktorý odvolací súd pre účastníka mohol založiť svojím rozhodnutím a výsledku, ktorý svojím rozhodnutím skutočne založil (napr. 3Cdo/46/2001). Ujma môže mať podobu formálnu, ktorá sa navonok prejavuje v odlišnosti napádaného výroku rozhodnutia od posledného návrhu strany (účastníka) vo veci samej v jej (jeho) neprospech, a podobu materiálnu, ktorá je daná vtedy, ak rozhodnutie svojím obsahom znevýhodňuje osobu podávajúcu opravný prostriedok alebo zhoršuje jej právne postavenie (zúžením jej práv, rozšírením jej povinností), a preto u nej existuje právny záujem požadovať na súde vyššej inštancie odlišné rozhodnutie vo svoj prospech. Posúdenie toho, či dovolaním napádaný výrok rozhodnutia odvolacieho súdu vyznel v prospech alebo neprospech účastníka, a teda či účastník je oprávnenou osobou na podanie dovolania, prislúcha výlučne dovolaciemu súdu (R 50/1999). Pri tomto posudzovaní nemožno brať do úvahy subjektívne presvedčenie účastníka o ujme, ale len objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bola účastníkovi spôsobená určitá, hoc aj nepatrná ujma, ktorú možno odstrániť zrušením alebo zmenou rozhodnutia (5Cdo/215/2010 a 4Cdo/172/2017).

20. Z uvedeného vyplýva, že pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania je potrebné zohľadniť, či napádané rozhodnutie má negatívny dopad na dovolateľa a či mu bola spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery a či sa prípadným zrušením rozhodnutia dosiahne náprava dôsledkov, ktoré vyvolalo (opäť porovnaj 3Cdo/46/2001).

21. Právo (účinne) podať dovolanie nie je dané tomu subjektu, v neprospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo, a ktorý týmto rozhodnutím nebol negatívne dotknutý na svojich právach, pretože nie je splnená podmienka subjektívnej prípustnosti takéhoto dovolania. Napádaným rozsudkom odvolací súd vo výroku I. rozhodol, že rozsudok súdu prvej inštancie v časti I. výroku, ktorou bola zamietnutá žaloba o zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 12.355,20 € zmenil tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 12.355,20 €. V tejto časti teda došlo na odvolacom súde (v odvolacom konaní) k takej revízii pre žalobcu nepriazniveho výsledku konania na súde prvej inštancie, v dôsledku ktorej zaznamenal so svojou čiastkovou požiadavkou plný úspech. Tento zmeňujúci výrok dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho súdu (I. výrok) neukladá žalobcovi žiadnu povinnosť a ani sa ho negatívne nedotýka, lebo ním bolo žalobe v časti o 12.355,20 € vyhovené. Tento výrok rozsudku odvolacieho súdu tak nemá (negatívny) dopad na právne postavenie žalobcu, práve v dôsledku takého rozhodnutia žalobca stratil oprávnenie subjektívne proti nemu brojiť, a preto nie je stranou subjektívne oprávnenou na podanie dovolania proti tomuto výroku rozsudku odvolacieho súdu. Dovolací prieskum vo vzťahu k tomuto výroku napádaného rozsudku odvolacieho súdu tak nebolo možné uskutočniť a dovolanie v tejto časti bolo treba podľa § 447 písm. b) CSP odmietnuť.

22. Najvyšší súd následne zisťoval, či je dovolanie prípustné proti čiastkovým výrokom II. a IV. rozsudku odvolacieho súdu. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b) CSP a namietal výlučne nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

23. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napádané rozhodnutie skutočne spočíva na

nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po závere, že dovolanie je prípustné. Pravidlo, že právna úprava dovolacieho konania v Civilnom sporovom poriadku dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania, síce neplatí bezvýnimočne, pri vyvodzovaní prípustnosti dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP (o aký prípad ide aj v tentoraz prejednávanej veci) sa však uplatní, nakoľko najskôr sa musí dovolateľovi podariť úspešne tvrdiť, že určitá právna otázka, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená (čo so sebou nesie nemožnosť dovolacieho súdu presvedčiť o opaku) a až následne rovnako úspešne tvrdiť, že správnym nie je ani spôsob riešenia otázky ponúknutý odvolacím súdom.

24. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (nie o otázku skutkovú). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie ustanovenia vyplýva, že má ísť o otázku riešenú odvolacím súdom a to buď o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine atď.), alebo o procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

25. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd a „suplovať“ tým aktivitu dovolateľa; ak by tak urobil, uskutočnil by (dovolací súd) procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania v Civilnom sporovom poriadku, ale aj účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

26. Z obsahu dovolania v prejednávanej veci je zrejmé, že dovolateľ výslovne odkázal na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP, z ktorého vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania, následne však uviedol predovšetkým všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo v konaní pred súdom prvom inštancie a odvolacím súdom, nevymedzil ale žiadnu konkrétnu právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací súd uvádza, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 51/2020, III. ÚS 387/2021) v prípade posudzovania prípustnosti dovolania je dovolací súd viazaný vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V dovolaní dovolateľ vyjadril predovšetkým svoj nesúhlas s právnym posúdením veci odvolacím súdom a zopakoval svoju odvoláciu argumentáciu. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu prípadu (sporu), však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017, 9Cdo/216/2021, 9Cdo/198/2022).

27. Pokiaľ aj dovolateľ namietal nedostatky v procese dokazovania, keď súd prvej inštancie nenariadil znalecké dokazovanie (čo by mohol byť dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorý však dovolateľ neuplatnil), ani táto námietka nemohla obstať, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že pre chýbajúce skutkové tvrdenia o konkrétnom zhoršení zdravotného stavu žalobcu od vyhotovenia znaleckého posudku znalcom R.. J. H., nebol dôvod na nariadenie ďalšieho znaleckého dokazovania. Uvedená námietka nebola spôsobilá spochybniť ani rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku II., ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti o náhrade škody vo výške 119.594,80 € tak, že žalobu odmietol na základe záveru o nezrozumiteľnosti žaloby v tejto časti. Tento záver bol odôvodnený najmä popisom procesných návrhov žalobcu v bodoch 11 až 13 rozsudku odvolacieho súdu, rozpory v ktorých neboli odstránené ani na viaceré výzvy súdu prvej inštancie v zmysle ustanovení § 129 ods. 1 a 2 CSP.

28. Ak dovolateľ dovolaním mienil uplatniť dovolací dôvod stanovený v § 421 ods. 1 písm. b) CSP aj voči rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania (výrok IV.), ktorým rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 2 CSP o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie (v

dovolání chýba akékoľvek odôvodnenie v tejto časti), tak dovolací súd k tomuto uvádza, že tu nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu dovolanie je v takom prípade v zmysle § 421 ods. 1 CSP neprípustné, čo by bolo dôvodom pre jeho odmietnutie aj podľa § 447 písm. c) CSP.

29. Z uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu je treba odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. b) CSP v časti smerujúcej proti výroku I. rozsudku odvolacieho súdu ako subjektívne neprípustné, podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP v časti podanom proti výroku II. a IV. pre nevymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom určeným v § 431 až § 435 CSP a aj v zmysle ustanovenia § 447 písm. c) CSP v časti proti výroku IV. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

30. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.